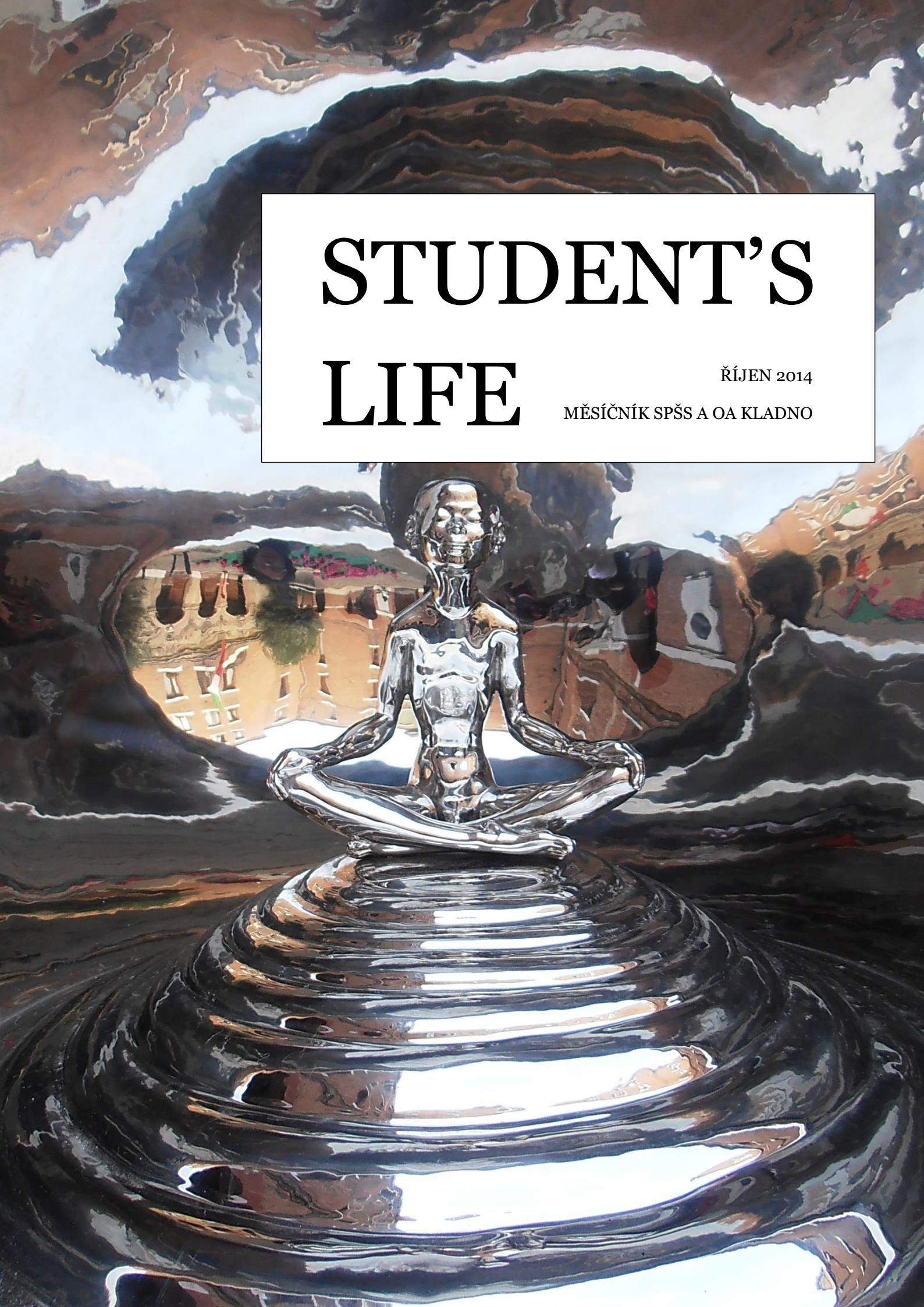
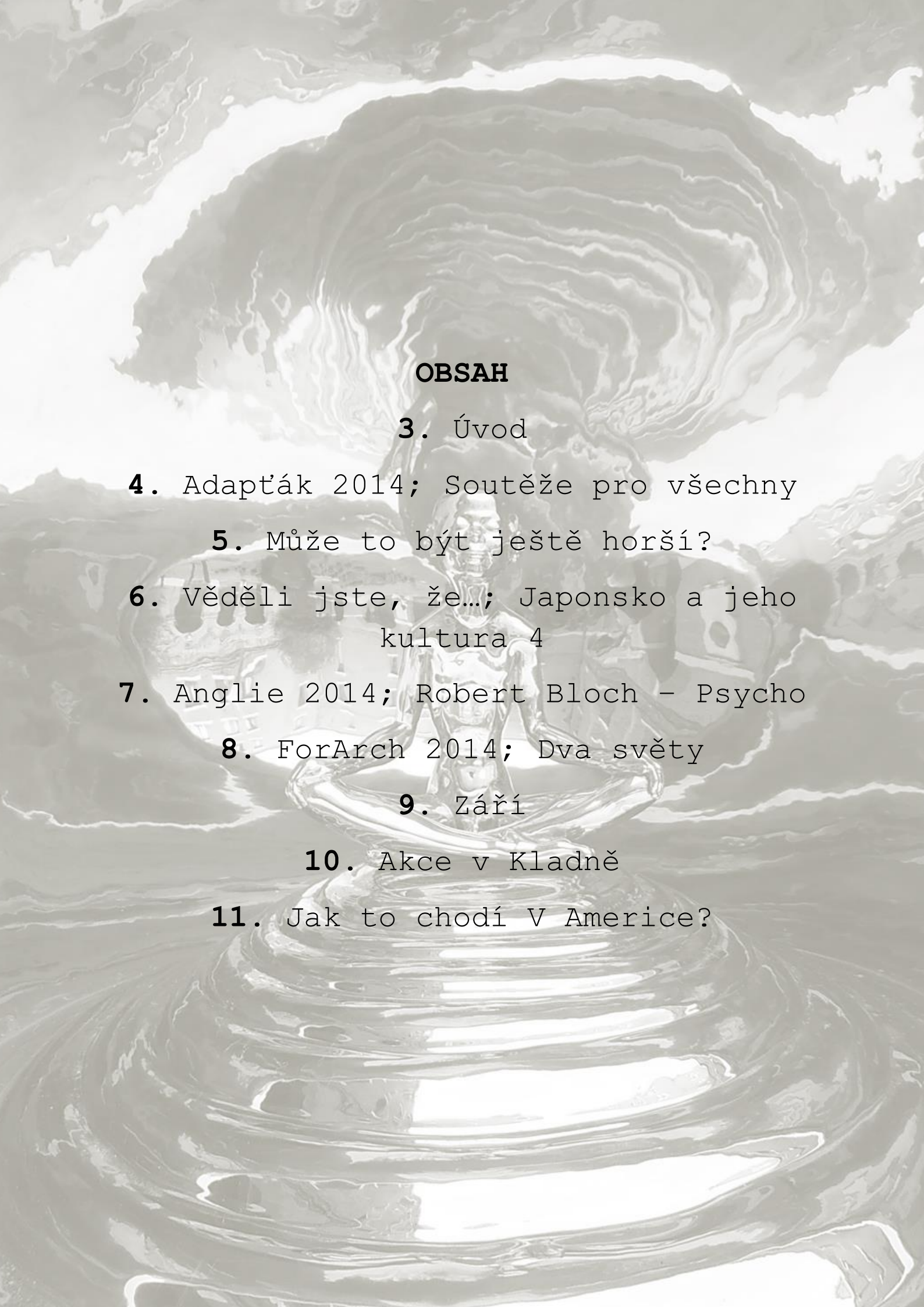

STUDENT'S LIFE

ŘÍJEN 2014

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA Kladno

OBSAH

3. Úvod

4. Adapták 2014; Soutěže pro všechny

5. Může to být ještě horší?

**6. Věděli jste, že...; Japonsko a jeho
kultura 4**

7. Anglie 2014; Robert Bloch – Psycho

8. ForArch 2014; Dva světy

9. Září

10. Akce v Kladně

11. Jak to chodí V Americe?

KMD

Ti, kteří neváhali a včas se přihlásili do Klubu mladého diváka, se mohou těšit již brzy na první ze šesti představení. Už 7. října se část studentů, milovníků dramatu, podívá do Vinohradského divadla, kde se bude hrát W. Shakespeare a jeho hra Zkrocení zlé ženy. Druhá část studentů navštíví Divadlo v Dlouhé opět s klasikou, kterou všichni, stejně jako Shakespeara, znají z hodin literatury, od L. Stroupežnického zhlédnete hru Naši furianti. Nepochybuji o tom, že pro všechny to bude pěkný kulturní zážitek. V listopadovém čísle vám přineseme z divadla reportáž, abyste mohli závidět těm, kteří vyjeli za kulturou.

Úvod

A opět přicházíme s již říjnovým číslem! Doufáme, že nejen prvákům se zářijové číslo líbilo. S čím přicházíme tentokrát? Příběh na pokračování měl u vás velký ohlas a vy se dozvíte, jak Dva světy pokračují. Krom toho pro vás máme další zajímavosti z Japonska, prozradíme, na co byste možná ani nepřišli, a připravíme vás na akce, které Kladnem proběhnou v tomto měsíci. Také vám přinášíme zprávy z akcí uplynulých jako je zejména adaptační kurz letošních prvních ročníků, ForArch, zájezd do Velké Británie či to, jak dopadl Evropský den cizích jazyků na naší škole. Po dlouhé době si na své přijdou také poeticky založení lidé. Vzhledem k začínajícím kurzům tanečních jsme se rozhodli trochu vás vyděsit a ukázat, co se dá zažít a na co si tedy máte dávat pozor. Toto číslo je opět opravdu hodně nabitě!

Redakční radu jsme rozšířili o další členy, a to nejen z řad prváků. Víme, že jsme na to upozorňovali jak prostřednictvím zářijového čísla, tak i osobně ve třídách prvních ročníků. Někteří se však rozutekli na obědy, či do bufetu doplnit svou denní dávku kalorií, a tak to ještě zopakujeme. Pokud rádi píšete, fotíte nebo máte zajímavé nápady, jak časopis vylepšit, není nic jednoduššího, než nás kontaktovat na níže uvedených mailových adresách. Těšíme se na každého, kdo mezi nás chce vstoupit! A ještě znovu připomínáme, že jsme i na www.facebook.com/studentsky.casopis, tak dejte palec.

Krása okamžiku 4

I tento rok čeká (nejen) studenty již čtvrtý ročník soutěže Krása okamžiku. Pokud rádi fotíte, jste studentem, či zaměstnancem školy, ať už bývalým, či nynějším, pochlubte se svými fotografiemi. Ty v digitální podobě poskytnete pí učitelce Polterové (kabinet č. 107) nebo panu učiteli Müllerovi (kabinet č. 217). Budou vám vytištěny a vy sami si je pak nainstalujete v aule školy, kde se budou všechny fotky soutěžících vystavovat.

Vernisáž bude začátkem ledna (budeme vás ještě informovat) a pro ostatní budou k vidění do konce tohoto měsíce. Vítězné fotografie budou viset ve vestibulu školy. Téma není přesně dané. Stačí, když máte fotografie, které jsou pěkné a které chcete ukázat světu.

A nezhálejte dlouho! Fotografie doneste nejpozději do 15. prosince!

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Kamila Adámková, E2 – kaka97@seznam.cz, Honza Mañas, ext. – h.manas18@seznam.cz, Katka Černá, ext. – cer-na.katy@seznam.cz, Karolína Rosecká, ext. – ross94@centrum.cz **Titulní fotografie:** Eliška Ocásková, E3, **Grafika:** Honza Mañas **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Adapták 2014

Od adaptačního kurzu všichni očekáváme, že se blíže poznáme a skamarádíme mezi sebou, ale i s lidmi z jiných oborů. Někdy se to povede, ale někdy ne - však to znáte. Nemůžete být s každým kamarád, někdy si s daným člověkem nesesednete. Myslím, že alespoň nám v S1 se to povedlo, sice máme každý na něco odlišný názor, ale vždycky se dohodneme.

Byli jsme v kempu Pražanka, tamější zázemí se zdálo být super, ale, jak už to tak bývá, zdání někdy klame. Netvrdím, že se tam nedalo spát, ale mohlo to být lepší, a co se

jídla týče, mají co zlepšovat. Co nás mile překvapilo, byl náš instruktor Petr. Byla s ním sranda a také jsme s ním hráli hry, které měly pozvednout naši morálku a hlavně naši spolupráci jako jedné třídy. Na chatkách byla sranda ještě větší, akorát nás trochu mrzelo, že máme večerku už v deset hodin (stejně jsme šli spát mnohem později). U naší třídy měla jedna hra ohromný úspěch, všichni jsme z ní byli nadšeni, jmenovala se MASO. Byla to sice trochu agresivní hra, ale my jsme ji milovali. Další zajímavou aktivitou byla stavba voru. Když jsme viděli, že na jeho stavbu instruktoři nafukují čtyři duše od traktoru, tak mě to trochu znepokojilo, protože nás bylo 22. Potom jsme zjistili, že nám nafukují další dvě, a tak se mi trochu ulevilo. Nakonec jsme to zvládli i s menšími hádkami při konstrukci a i při plavbě.

Na závěr bylo vyhodnocení a hned po něm se konala závěrečná diskotéka, na kterou jsme šli všichni sami, ale v závěru nikdo sám nezůstal. V den odjezdu jsme si vytvořili plakát se zážitky z kurzu, potom následovala zpětná vazba a poslední oběd. Všichni jsme to ve zdraví přežili a dokonce jsme si to i užili!

Autor: Jiří Daič, S1

Soutěže pro všechny

Pro všechny, kteří v hodinách „tajně“ shánějí kostičkovaný papír a hrají piškvorky, či pro ty, kteří se rádi zabývají čísly!

Jako každý rok, tak i tento se konají soutěže pro studenty, z nichž ti nejlepší postupují do oblastního kola. Pokud máte 5 dobrovolníků umějících piškvorky, není nic jednoduššího, než sestavit z těchto lidí družstvo a přihlásit se v kabinetě č. 206, anebo přes mail opatrny@sosik.cz. Pozor, přihlásit se musíte do 8. 10.! Školní kolo proběhne 14. 10. a postupují 2 – 3 družstva. Více informací můžete nalézt na stránkách www.pisqworky.cz

Stejně tak se koná i soutěž v sudoku, do které můžou vstoupit tříčlenná družstva s jedním náhradníkem. Přihlásit se tentokrát musíte nejpozději do 15.

10. v kabinetě č. 212. O soutěži v sudoku, která proběhne na přelomu října a listopadu, se dozvíte více na nástěnce v druhém patře.

A pro ty, kteří (ne)milují matematiku, je tu soutěž jiná. Bohužel, zde už se jedná o jednotlivce, nikoli o družstva (což by možná pro některé bylo lepší). Přihlášky odevzdávejte do 31. 10. na mail opatrny@sosik.cz. Soutěž proběhne v období listopad – duben a úlohy budou zasílány přes mail (den se dozvíte předem) asi 1x za 14 dní až 3 týdny. Úlohy můžete, resp. spíš musíte, řešit v pohodlí domova. Body dostanete za správnost a také rychlost zpracování úloh.

Tak co, už víte, na kterou soutěž se přihlásíte?

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Může to být ještě horší?

Škola, jak jste si jistě již všichni všimli, začala, a s ní nastaly i povinnosti jako učení se na testy, zkoušení, domácí úkoly. Čeština není výjimkou. Jeden takový úkol se týkal slohu na téma taneční, do kterých se téměř všichni přihlásili ať už z vlastního přesvědčení, anebo z donucení rodičů. Nyní můžete posoudit, zda jste zažili ještě něco horšího. A ještě malý dodatek. Vzhledem k tomu, aby se jeden z autorů vyhnul pronikavým pohledům ve škole, nepodepsali jsme ho pod jeho práci. Oslovení v textu jsou smyšlená.

Podívaná pro všechny

mou první lekci v tanečních. A já jsem ještě neměla rozhodnuto, jaké šaty si vezmu na sebe. „Vezmi si fialové, černé budou mít všichni,“ radila mi kamarádka po telefonu, ale já jsem byla přesvědčena, že černé budou vhodnější. „Fialové jsou moc úzké, krátké a celou mě obepínají. Ty si vzít nemůžu!“ argumentovala jsem proti ní a znovu si zkoušela fialové šaty. „Nelo! Už toho mám vážně dost! Vylez z pokoje, za 10 minut odjíždíme,“ zařinčela znovu mamka. „Zase nestíhám,“ zakřičela jsem na ni a zároveň do telefonu. Rozloučila jsem se s kamarádkou a začala zuřivě pobíhat po domě a shánět náušnice. Na hlavě jsem si zamotala drdol a rychle vklouzla do lodiček. V autě mě mamka ještě upravila a jely jsme.

Měla jsem děsnou trému, před kulturákem byly davy lidí a já už z dálky viděla kamarádky včetně té, se kterou jsem si volala. „Konečně jsi tady a nakonec máš ty šaty, co jsem ti poradila, sekne ti to,“ přivítala mě a společně jsme vstoupily na parket. Tam už byli všichni ostatní kurzisté a také náš mistr s taneční partnerkou. Přivítali a seznámili nás s plánem kurzu a představili několik tanců na úvod. Hned poté nás začal učit základní krok polky.

„Tak já si myslím, že už nám to jde skvěle, zkusíme to na rychlejší hudbu a s partnery,“ promluvil k nám znovu mistr. Začala jsem zmatkovat: „Musím najít Daniela! Míšo, neviděla jsi ho?“ Hledala jsem po celém parketu a nikde nebyl. Začala hrát hudba a všichni už byli nastoupeni v párech a Dan stále nikde! Zuřila jsem a zároveň mi bylo do breku, připadala jsem si, že sem nepatřím. A pak jsem ho zahlédla. „Dane, Dane! Kde jsi? Hledám tě tu už jakou dobu!“ Seděl u baru a kupoval nám pití, otočil se ke mně s úsměvem a pohledem, co mě vždy odzbrojí. „Promiň, napijeme se a půjdeme.“ Snažili jsme se připojit k ostatním, nejprve to šlo skvěle, ale tempo se začalo zrychlovat. Motali jsme se kolem parketu, šlapali si na nohy, občas někdo vykřikl bolestí po nakopnutí podpatkem. „Dane, hrnou se mi šaty!“ zoufale jsem mu šeptla. Neslyšel mě, zkusila jsem si je při letu kolem parketu stáhnout níž. „Danieli! Drž mi šaty, hrnou se mi nahoru!“ Zasmál se mi a lehce je popotáhl dolů pod zadek. Tančili jsme dál a stále rychleji, připadalo mi, že skladba nemá konce. Z posledních sil jsem dostatečně nahlas zakřičela: „Dane, můj zadek! Stáhni ty šaty!“ Hudba utichla dříve, než jsem to stačila doříct.

Autor: anonymní

Moje první taneční, aneb za roh oko nevidí

Všechno počínalo tím, že jsem vstoupil do obrovského tanečního sálu plného nejteplejšího vzduchu až z Jižní Afriky. Jen co jsme si počkali na uvítací projev dlouhý půl života, začali jsme se učit první kroky.

Bylo mi hrozné vedro a nevolno, a tak jsem se musel omluvit a vyhledat toaletu, zatímco má partnerka a zároveň i přítelkyně dostala rozkaz posadit se a vyčkat vzadu na lavičkách za dvěma rohy. Přišel jsem na toaletu, chvíli pobyl, umyl ruce, upravil a šel zpět. Vešel jsem do tanečního sálu přeplněného lidmi, ale za žádnou cenu nenašel svou partnerku, ať jsem sháněl sebevíc. Poptával jsem se lidí, jestli náhodou mého človíčka nezahlédli, volal jsem na mobil a psal sms zprávy. Žádná odpověď. Byl jsem bezmocný, sedl si na lavičku za jedním rohem a čekal, jestli se na mě neusměje štěstí a budeme moci pokračovat v lekci tance. Tato chvíle ne a ne přijít, a proto jsem byl donucen myslet na nejhorší, jako ušlapání, nebo přebytek vydýchaného vzduchu a bezvědomí mé milé.

Volal jsem své matce a stěžoval si, že takto můj první den tanečních neskončí, ani za tu nejvyšší cenu, načež mi ukápla malá slzička a matka mi vyděšeně řekla: „Žádnou paniku, jsem pro tebe coby dup, pro pořádek buď na lavičce za dvěma rohy!“

V hlavě jsem si stále promítal, že vše skončí dobře a uskutečnil jsem odchod na lavičku o roh dál a tam potkal svou partnerku s vybitým mobilem.

Autor: David Sobota, E3

Věděli jste, že...

Všichni určitě znáte pohádku Cvrček a housličky. Věděli jste však o tom, že svou rajskou hudbu z housliček poslouchal ušima, které má pod koleny? Je to tak. Cvrčkův sluch je orientovaný právě na toto místo. A neplatí to pouze pro toho kresleného.

Také vás poslední dobou, ač je již podzim, otravují, zejména v noci, komáři? Mě ano. Pijí mi krev a to doslova. Pokud máte stejný pocit, chci vás uklidnit. Aby vás zbavili veškeré vaší krve, bylo by k tomu zapotřebí zhruba 1 200 000 komárů. A ti se na vás nevejdou, takže můžete být v klidu. Každopádně, plácačka na hmyz je rozumným řešením.

O fobiích ponětí jistojistě máte. Strach z uzavřených prostor, vody, pavouků apod. Jenomže, věděli jste o tom, že spousta lidí má panickou hrůzu z věcí, které jsou pro nás a náš život běžné? Strach ze sňatků by se dal u některých jedinců, zejména pak mužů, pochopit. Nebo taková fobie z knih. Dnes ji má většina studentů. Ale fobie z chůze mi přijde už trochu přehnaná. Stejně tak jako strach z vlasů, papeže, vědců (špatně se to studuje), anebo dokonce vlastní osoby. Tento člověk musí mít velmi těžký život, když se bojí sám sebe. I když... občas se také leknu té osoby v zrcadle.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Japonsko a jeho kultura 4

Gejša je slovo pocházející z japonštiny označující profesionální společnici. Patří mezi typický a neodmyslitelný symbol Japonska. Ale co si budeme nalhávat, většina lidí je považuje za japonské prostitutky. Ale to je chyba západního světa.

Co je tedy jejich skutečným posláním? Jejich posláním bylo a je bavit, hrát na tradiční hudební nástroje, tančit, zpívat, vést inteligentní konverzaci s klienty, lichotit jim, přednášet básně a připravovat čaj. Klienti se obvykle nesměli gejši vůbec dotknout, sexuální služby poskytovala výjimečně, a to výhradně z vlastního rozhodnutí. Když je úspěšná, dostává nabídku od klienta, aby se stala jeho oficiální milenkou a on se stal jejím tzv. patronem. Život gejši je velmi finančně náročný, je jejím velkým štěstím, když si sežene patrona, který ji sponzoruje. Gejša měla být obrazem ženské dokonalosti a japonské kultury.

Co byly vlastně zač? Představte si, že první gejši byli muži, ale v polovině 18. století, se začaly prosazovat v tomto řemesle ženy. První gejša, žena, se objevila roku 1751 v nevěstinci v Kjótu. O padesát let později už bylo toto povolání výhradně ženská záležitost. Gejši měly často nemajetné rodiče, byly zapuzeny manželem, narodily se jako dcera gejši nebo byly obvykle prostitutky, než se vydaly na dráhu gejši. Výchova gejš začíná už v pěti letech. Děvčata se učí tančit, zpívat, příjemně hovořit a studují umění čajových

obřadů, aranžování květin a další tradiční japonská umění. Ale během celého svého života nadále navštěvují školu, kde pokračují v učení tance a hry na hudební nástroje.

Jaká je jejich současnost? V současnosti jsou zákaznice gejš převážně politici, obchodníci, šéfové podsvětí a turisté. Bývají také najímány na důležitá obchodní jednání a schůze, aby jim dodaly pocit honosnosti a luxusu. Gejša je mužovou důvěrníci i komplicem. Dnes už učení mladých gejš nemá takovou tradici. Spatřit gejšu na ulici japonského města je téměř nemožné, a pokud se to podaří, většinou se s výjimkou velkých festivalů jedná o převlečenou japonskou školačku, která se nechá fotografovat davy turistů. Právě gejši jsou však zaměstnané v čajovnách, a

tak nemají čas se procházet jen tak městem.

Jak vypadá gejša? Obličej a šíji si natírá bílým make-upem, ale vždy si nechávají u vlasů nepatrný kus nenabarvené kůže. Totéž u šíje, kde se většinou namalují dvě nebo tři čáry ve tvaru klínů, což má působit dramaticky a velmi eroticky. Obočí a oční linky si zvýrazňují uhlíkem. Část rtů si natírají pigmentovou směsí tak, aby jejich ústa vypadala menší než skuteč-

ná. Ke kadeřníkovi se chodí jednou za týden, neboť gejšin účes je velmi pracný, kde se do vlasů vtírá horký vosk, aby účes držel. Účesů je hned několik a aplikují se podle věku gejši a podle ročního období. Rov-

něž se mění účesy podle módy. Jejich oblečením je tradiční kimono.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2

Zdroj obrázku: jenprozeny.cz

Anglie 2014

Celkem 23 studentů naší školy a dalších 15 studentů SUŠ Trenčín se vydalo v druhém školním týdnu do Velké Británie. Všichni byli ubytovaní u rodilých mluvčích, takže měli možnost se trochu, i když pouze pár dní, zdokonalit v angličtině anebo alespoň zjistit, že si tento jazyk nevyberou k maturitě.

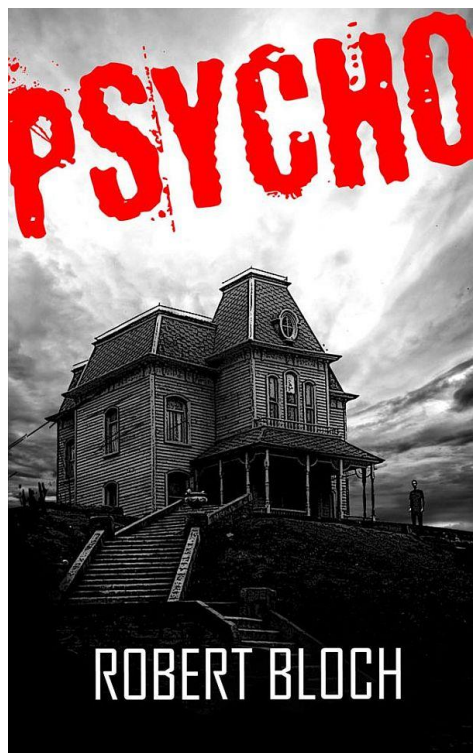
V Londýně se seznámili s London Eye, Houses of Parliament, Big Ben, Tower of London, Tower Bridge, Britské muzeum, Westminster Abbey, což je místo, kde se konají královské svatby a pohřby, anebo také navštívili muzeum voskových figurín Madam Tussaud's, kde se zřejmě každý vyfotil s nejednou známou osobností z vosku. Kromě Londýna měli studenti možnost se seznámit s městem Salisbury, kde je katedrála s nejvyšší věží ve Velké Británii. Dokonce se podívali také do Cambridge. Zde navštívili známou King's College. Nechyběl ani výlet k historické památce Stonehenge.

I když jsem nepodnikla tento vzdělávací výlet s naší školou, měla jsem tuto možnost před několika lety na základní škole. A pokud se zase naskytne nabídka zájezdu do Anglie, kde můžete přespávat v rodinách a konverzovat s nimi, můžu jen doporučit. Seznámíte se nejen s památkami této země, ale také si prověříte, jak moc jste schopni komunikovat cizím jazykem.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Robert Bloch – Psycho

Mary Craneová ukradla čtyřicet tisíc dolarů a na útěku narazí na motel Normana Batese. Má pocit, že je zachráněna. Když však stráví s Normanem nevinný večer, její hrdlo pocítí chlad ostří řeznického nože. Norman se sice jeví jako podivný muž, vraždí však jeho matka. Po Mary mezitím začne pátrat její sestra. Společně s Maryiným přítelem si lámou hlavy nad tím, co se stalo. Do případu se zamotá i soukromý detektiv slídlící po zmizelých penězích. Norman ze strachu ukryje matku do sklepa. To mu ovšem nepomůže. Jakmile se do hry zapojí policie, vyjde na povrch, že Mary není jedinou mrtvolou hnijící v bahně za Batesovým motelem. Jediné, co „přežilo“ Batesovu rodinu, bylo těch čtyřicet tisíc dolarů důkladně zabalených v igelitové fólii a schovaných v přihrádce Maryina auta, rovněž vytaženého z bažinatých hlubin.

Norman Bates je umístěn do psychiatrické léčebny. A tím vše končí? Ne! Příběh právě teď začíná běžet na plné obrátky. Druhý díl je totiž ještě více hrůzostrašnější. Jeptiška, která navštíví Normana, je nalezena uškrcená vlastním řetízem. Norman prchá v jejím oblečení. Za sebou zanechává poházené mrtvoly. Je hnán touhou po pomstě. Neunikne mu ani Maryin přítel. Je to ale ještě Norman, kdo takto krutě zachází s nevinnými lidmi? Jaký má na tohle všechno názor jeho ošetřující psychiatr? Prokousejte se touto knihou a dozvíte se krutou pravdu.

Tento příběh rozhodně není nic pro slabé náтуры. Mě ještě čeká třetí díl. Co přinese přelomového, na to jsem sama zvědavá. Nedoporučuji však číst před spaním. Noční můry jsou pak zaručeny.

Autor: Eva Kobylková

Zdroj obrázku: sarden.cz

Jak už je naší školní tradicí, v pátek 19. 9. jsme se my, stavaři, a technické lyceum vydali vstříc 25. ročníku For Arch.

Letos nás sice potkalo zpoždění autobusů, což nám ale nebránilo v tom, abychom si veletrh užili.

Opět nás čekalo sedm velkých hal plných stavebních materiálů, bazénů, krbů, konstrukčních systémů a všeho dalšího. A k veletrhu i neodmyslitelně patří stánky s jídlem. Takže ti, kteří zrovna nezkoumali obsah hal, seděli venku na lavičkách a pojídali langoše, hranolky, nebo třeba nudle.

Musím říct, že podle mě byl tento ročník trochu ochuzenější, než ty předchozí. Nenarazila jsem na skoro žádné soutěže a při hledání materiálů k praktické maturitě se také tolik nepoštěstilo. Ale i přesto to byla další vydařená návštěva výstaviště, byť pro nás čtvrté ročníky již poslední.

Autor: Evža Stará, S4

Autor obrázku: Matěj Polívka, S4

Dva světy

2. kapitola

Když jsem přišla domů, nemohla jsem ho vyhnat z hlavy. Ty jeho oči mě pronásledovaly i ve snu. Pořád jsem je viděla před sebou. Velké, chladné oči. Jako by ani nepatřily do tohoto světa. Jako by nebyly jeho. Ráno po probuzení jsem byla rozhodnutá - budu se mu vyhýbat.

Celou cestu do školy jsem si opakovala, že se mu musím vyhýbat, ale jakmile jsem zahrnula ke škole, zase jsem do něj vrazila. „Páni, El, měli bychom s tím vrážením začít něco dělat, nebo někdo z nás přijde k úrazu,” řekl se smíchem. Ani jsem se na něj nepodívala a jenom se lehce pousmála. „Poslyš El, chtěl bych se ti omluvit za ten včerejšek, že jsem tak najednou zmizel.” „To je v pohodě. Hele, já už musím jít do třídy,” řekla jsem ve snaze zmizet, ale nedošlo mi, že vlastně chodíme do třídy spolu, takže se nabídl, že mě doprovodí a mně bylo hloupé ho odmítnout. Když jsme vešli spolu do třídy, všichni se na nás otočili a začali si něco šuškat. „Super,” pomyslela jsem si. Hned, jak jsem si sedla, se na mě Paneni podívala

tázavým pohledem ve stylu - no tak, povídej. „Nic s ním nemám. Náhodou jsem do něj před školou vrazila, a když jsem chtěla odejít, tak se nabídl, že mě doprovodí. Co jsem asi tak měla dělat? Zakázat mu aby šel do třídy, do které chodí?” „Fajn, fajn, vždyť nic neříkám.” Zazvonilo, do třídy vešla angličtinářka a já byla ráda, že už nemusím Paneni na nic odpovídat.

Celý den se mi dařilo vyhýbat se mu, i když jsem neustále cítila jeho pohled v zádech. Bylo to docela nepříjemný, ale nemohla jsem se otočit, protože to by znamenalo podívat se na něj, a to jsem nechtěla.

Když zazvonilo na konci posledních hodin, byla jsem šťastím bez sebe. Konečně můžu jít domů. Pryč od něj. Vyšla jsem ze školy a natáhla krok, abych byla doma co nejdřív. „El!” Dělal jsem, že ho neslyším. „El! No tak El! Zastav!” Šla jsem dál a pořád dokola si opakovala: „Nesmíš se zastavit, nesmíš se otočit a podívat se na něj”. Jenže mi to bylo málo platný, protože jsem ucítila jeho ruku na svém rameni. Měl tak pevný stisk. „Ahoj

El,” zářivě se na mě usmál. „Ahoj,” odpověděla jsem s pohledem zabodnutým do země. „Co se děje? Proč se mi celý den vyhýbáš?” V jeho hlase bylo slyšet, že si dělá starost. „Nevyhýbám se ti.” Pohled pořád zabodnutý do země. Najednou jsem ucítila jeho ruku na svojí bradě. Chytl mě za ni a zvedl mi hlavu, aby mi viděl do obličeje. Stála jsem jako opařená. Kousek od jeho obličeje. Nemohla jsem se vůbec hýbat. Oči jako kdyby mu zářily. Bylo to tak divný. Ano, to je to správné slovo. Celá jsem se chvěla, ale nevnímala jsem to. Oči, které mi včera přišly tak chladné, mě táhly k sobě. Chtěla jsem být jejich součástí. A najednou mě odstrčil. Sklopil hlavu, a když se na mě znovu podíval, jeho oči byly zase chladné. „Prosím, nevyhýbej se mi,” řekl tak potichu, až jsem mu skoro nerozuměla. „Slib mi to. Že se mi nebudeš vyhýbat. Prosím.” Ani nevím proč, snad ještě omámením, jsem mu to slíbila. Kývl hlavou, trochu se pousmál a odešel.

Doma jsem si přemítala, co se stalo. Co to sakra bylo? Proč jsem

mu to slíbila? A co to měl s očima? Bylo to, jako kdyby ožily a vtahovaly mě do sebe. Tentokrát už se mi o něm nezdálo. Nezdálo se mi vůbec nic.

Další den jsem byla jako bez duše. Nebyla jsem schopná se na něco soustředit, nebo snad vnímat, co kdo říká. Musela jsem pořád myslet na to, co se stalo včera. Ten divný pocit ve mně ještě nezmizel. Ale aspoň jsem byla v klidu, protože Cor nebyl ve škole. Nevím proč, ale mám o něj starost. „Pan, nevíš co je s Connorem?“ „Ne, nevím.“ Nadzvedla tázavě jedno obočí. „Proč? Máš starost o svého broučka?“ „Jsi pitomá,“ ušklíbla jsem se na ni a už se s ní víc nebavila.

Cestou domů jsem se zastavila v cukrárně. Když jsem tak seděla a jedla tiramisu, ucítila jsem na sobě něčí pohled. Nemusela jsem se ani otáčet, abych poznala, kdo to je.

Cor. Přišel ke mně a sedl si naproti mě. „Ahoj El,“ lenivě se usmál. „Ahoj,“ řekla jsem podle mě až moc nadšeně, ale Cor si toho nevšímal. Vypadal velice sklesle. „Co se stalo?“ Podíval se, jako kdyby zapomněl, že sedím naproti němu. „Nic.“ Jeho oči se zablýskly. „Dneska už se nesnažíš přede mnou utéct?“ „Přece jsem ti slíbila, že už se ti nebudu vyhýbat.“ „Pravda,“ pokýval hlavou a tvářil se, jako kdyby pro něj včerejšek byla daleká minulost a on si musel těžce vzpomenout, co se stalo. „Vážně jsi v pořádku?“ sáhla jsem mu na ruku. Byla tak studená. Chtěla jsem ucuknout, ale on mě chytil. „Chtěl bych ti toho tolik říct, ale bojím se. Ach, El, ani nevíš, jak se bojím.“ „Čeho?“ „Ne čeho, ale o co, El. Bojím se o tebe.“ „O mě? Proč o mě? Cor, co se děje?“ „Nic a všechno.“ S těmito slovy moji ruku pustil. Aniž

bych si to uvědomila, držela jsem ho dál. Podíval se dolů na naše ruce a zatvářil se neskutečně smutně. Jeho jinak chladné oči byly tak smutné, až se mi chtělo brečet. Rychle jsem ho pustila. Přišlo mi šílený, co se se mnou děje, když je v mé blízkosti. Chtěla jsem co nejrychleji odtud odejít. Asi to na mně bylo poznat, protože se Cor z ničeho nic zvedl, podíval se na mě, řekl „ahoj“ a odešel. Pozorovala jsem ho z cukrárny ven. Na jednu stranu jsem byla ráda, že jsem sama, ale na druhou stranu jsem chtěla jít za ním. Měla jsem nutkavou potřebu být s ním. Zvedla jsem se, zaplatila, vyšla z cukrárny a vydala se cestou domů.

Pokračování příště...

Autor: Helena Ullrichová, E3

Září

Jak mě vlastně napadlo psát o tomto měsíci? Jednoduše. Je to součást podzimu, který už začal.

Nejprve bych si dovolil uvést pár faktů o tomto měsíci. Září má podle gregoriánského kalendáře, který je používán v západním světě, 30 dní. Tomuto měsíci předchází srpen a následuje ho říjen. V jiných jazycích je září většinou pod názvem September, což je odvozeno od sedmého dne přijetí reformy kalendáře.

V dnešním světě, zvláště pak tady u nás, je to měsíc oznamující příchod chladnějšího počasí, jež je často doprovázeno nemocemi a virózami. Ale jak byl vlastně tento měsíc brán v minulém století a ještě dřív?

V minulých stoletích bylo září bráno jako období předcházející říji divoké zvěře, dříve se totiž září jmenovalo zářij, v některých oblastech se dá použít i výraz zárij. Takzvaný zárij se stával signalizačním měsícem pro hospodáře, aby začali posílat čeledíny na pastvy zahánět dobytek z kopců do vesnic. V jiných částech České republiky se dříve zárij považoval za období, kdy končily smlouvy s hospodáři a vypisovaly se nové. Byl to měsíc, kdy si čeledíni a děvečky zvolili svého „krále“ a „královnu“, kteří spolu se svými poddanými chodili po vesnicích a žádali o vejce, pečivo, pivo a podobné věci. Po nocích se potom v krčmách pořádaly hostiny z vyzebraného jídla a pití. Ještě před tímto čeledínským procesím se ale prováděl sběr ovoce, vinné révy, brambor a chmelu.

Dodnes je tedy zvykem pořádat v září slavnosti, které se jmenují slavnosti sklizně, nebo dožínky, právě kvůli zárijové sklizni ovoce a jiných produktů.

Autor: Ondřej Sýkora, S2
Zdroj obrázku: zpravy.idnes.cz

Akce v Kladně

Je někdo z vás příznivcem historie, zejména té kladenské? Anebo rádi chodíte do kina? Právě pro vás je tedy kniha Sensační podívaná od Zdeňka Pospíšila, známého

Ztracený smysl

*Velké procento z nás,
ti, kteří denně žijí v obavách.
Pocit nenaplněné existence a bytí,
problémy a deprese rádi topíme v pití.*

*Celý život odříkat a šetřit,
pracovat pilně jako včely.
Poslouchat prázdné nekončící monology,
Na konci uspořít na mramorové hroby.*

*Je tu pro nás jen několik tras.
Já nemám v úmyslu tu ztrácet čas.
Řekni, jak definuješ realitu?
Právě teď mám čtyři nohy a rukou spoustu.
Nebojím se, do hořkého jablka klidně kous-
nu.*

*Čas na to žít.
Čas na to se smát.
Čas na to snít.
Čas na to zemřít.*

*Vítám tě v nicotě, ve světě lidí.
Odtud úniku či cesty není.
Černobílé dny a nekončící noci,
všichni prahnou po slávě a moci.*

*Můj komiks bych si rád napsal sám.
Byl bych v něm osudu a svého času pán.
Říkal bych si ještěřčí král a se smrtí si hrál.*

*Zlé vzpomínky jsou pryč,
zbyl z nich jen prach.
Nadechnu se z plných plic.
Vydechnu obavy, bolest a strach.*

*Pomsta je daleko sladší než spánek.
Nenávist zase podceňovaný cit.
Ze všeho nejvíc miluju, když necítím nic.*

Autor: Honza Hušák, E3

historika právě pro Kladno. Křest této knihy proběhne v sobotu 4. 10. od 19:00 – 23:30 v restauraci Kuklák ve Švermově. Tématem knihy je historie kladenských knih. Při křtu knihy se můžete těšit na promítání, zábavu, hudbu. Pořadatelem je Halda.

A teď něco pro dámy! Hned vedle školy, v Galerii Kladno, se v neděli 5. 10. koná akce výhradně určena pro ženy. Dress code bazárek. Jedná se o oblečení, boty, doplňky apod. za menší ceny, než je koupíte v normálním obchodě. A pokud vás nezaujme toto, tak na akci ještě bude k dispozici vizážistka, která vás může nalíčit a poradit, co máte se svou pletí dělat. Akce proběhne od 13:00 do 18:00.

Teď něco pro milovníky zábavy a improvizace. Určitě všichni někdy slyšeli o pořadu Na stojáka, který je známý zejména z HBO. Jedná se o stand-up comedy show, kde se účinkující postaví před publikum a snaží se jej pobavit improvizovanou scénkou. A vy máte možnost sedět v publiku! Dne 6. 10. od 21:00 – 23:00 se v Dundee jamu představí hned tři známí baviči z tohoto pořadu. Iva Pazderková, Karel Hynek a Dominik Lev! Myslím si, že zábava, která vás bude stát 250 Kč, je zaručena, zvláště s touto trojicí.

V Music Club Poldofka se bude konat festival kladenských kapel. Ty, ať už začínající či pokročilé, se vám se svou rockovou hudbou představí 11. 10. od 14:00. Vstupenky stojí 90 Kč a můžete si je koupit v Městském informačním centru.

A říjen nemine ani další Science café, tentokrát na téma Tajemství buňky. MUDr. Jan Trnka M.D., Ph.D, M.Phil (z ústavu biochemie 3. lékařské fakulty Karlovy univerzity) účastníky seznámí s tím, co jsou buňky zač a co je jejich součástí. Zejména pak mitochondrie, bez kterých bychom nemohli žít. Mohla by vás zajímat také otázka stárnutí, které mají možná mitochondrie na starosti. Pokud v tom nemáte jasno (jakože spíš nemáte), nezapomeňte: 15. 10. od 19:00 – 20:30 v kavárně Bez Konce.

Máte svých rodičů už dost? Chcete se jich zbavit v páteční večer? Donuťte je jít do Klubovny kamarádů ve Stochově. Čeká je tam od 20:00 bojovka pro dospělé (resp. pro 18+). Těžko říct, co je tam čeká, ale to vám už bude jistě jedno, nějak se s tím smíříte.

Těm, kteří mají v oblíbě důlní díla, by se mohla líbit akce Industriální víkend do okolí Jedomělic. Jedná se o vycházku po důlních dílech Kounovské sloje. Sraz je 18. 10. v 10:00 v Jedomělicích u hřbitova a předpokládá se, že konec by měl být v 15:00. Ale pozor, musíte si své místo nejpozději do 15. 10. zarezervovat. Další informace naleznete na stránkách hornického skanzenu Mayrau.

Pro příznivce vážné hudby máme také něco. V neděli 26. 10. se v Husově sboru bude konat koncert Panochova kvarteta, při kterém zazní skladby Franze Schuberta, Josepha Haydna a Bedřicha Smetany. Vstupné je 150 Kč, pro studenty a důchodce 100 Kč. Začíná se v 18:00.

28. 10. je den Středočeského kraje. A ani tehdy Kladno nemine nějaká akce. Sládečkovu vlastivědné muzeum si připravilo program, který se uskuteční ve skanzenu Mayrau. Budou pro vás otevřena i místa, kam se normálně nepodíváte. Mezi ně patří třeba dispečink nebo vyhlídková věž záplavu. Na Mayrovce se program koná od 9:00 do 17:00.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Jak to chodí v Americe?

Amerika a její zákony týkající se ochrany dětí a jejich výchovy. Snad nikde na světě nejsou tyto zákony tak přísné. Představte si dvě malé děti. První drží pušku a druhé pohádkovou knihu. Jedno z nich má v rukách něco zakázaného.

Každý by řekl, že to zakázané je puška, ale podle amerických zákonů je to právě naopak. Střelné zbraně jsou totiž jistou výjimkou. Devítiletá dívka, zúčastňující se pravidelně kurzu, se učí svou první pušku Bushmaster XM-15 ovládat den ode dne lépe. (Přesně tímto typem zbraně zabil Adam Lanza v connecticutské škole 26 lidí). Rodiče jsou na její výkony hrdí. Střelba se stala dívčíným největším koníčkem a útočná puška nejoblíbenější hračkou. Je to tak snadné. Stačí pouze zvednout 3,5 kg těžkou zbraň, zamířit na cíl a vystřelit.

V Americe vlastní svou zbraň snad každý občan. A děti nejsou výjimkou. Většinou taková hračka leží nejpozději o čtrnáctých narozeninách na tradičním narozeninovém stole s dárky. Děti se učí střílet z pušky na legálních trénincích ještě než vyhodí základní školu. Jeden z největších podporovatelů je organizace sdružující držitele zbraní – National Rifle Association, ve zkratce NRA. Má kolem pěti milionů členů a je považována za nejmocnější lobbistickou organizaci v zemi. V dnešní době se NRA soustředí zejména na nábor dorostu, který učí na stovkách střelnic postavených právě pro tyto účely. Tréninky pro děti jsou dokonce bezplatné. Vydává také spoustu

časopisů jako např. Junior Shooters (Mladí na střelnici), kde otiskují inzeráty výrobců pušek a jiných střelných zbraní. Za posledních 6 let tato organizace zdvojnásobila objem peněz, které jsou dávány na projekty pro mládež.

Tohoto smutného faktu se chytila nizozemská fotografka An-Sofie Kesteleyn, která zachytila na svých fotografiích děti od 7 do 12 let s jejich první zbraní.

Na začátku jsem ale psala něco o holčičce s pohádkovou knihou a o tom, jak jsou zákony v Americe přísné na výchovu dětí. Např. taková pohádková kniha Little Red Riding Hood, naše Červená Karkulka, je na indexu zakázaných knih. Důvod? Karkulka totiž v pohádce nese v košíku pro babičku lahev vína.

Krom pohádek byla také vyloučena z hodin tělesné výchovy mnohými oblíbená vybíjená. Podle úřadů je to totiž příliš brutální hra. A co se týče sladkostí, nesmí se prodávat Kinder vejíčka, protože součástky hraček, které jsou skryté v čokoládovém vejíčku, jsou pro děti příliš nebezpečné.

Pod hlavičkou hnutí matek žádajících omezení zbraní v USA vznikly různé reklamy (jedna z nich na obrázku výše) a videa.

Co z těchto absurdních zákonů Ameriky plyne? Zřejmě si na tuto otázku odpovíte sami. Prostě, zbraň je výchovnější prostředek než pohádka O Červené Karkulce.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: reflex.cz; style.iprima.cz